

LENKA OBORNÁ

LUCY

LUCY

Lenka Oborná

I.

Rok 2080

Utíkám přes louku a lesem, nepamatuji si, jak jsem se sem dostala.

Krásné koruny stromů sahají do výšky, les je jako z pohádky, modré nebe začíná zakalovat přicházející večer, nic z toho teď nevnímám. Ještě před chvílí jsem byla na zahradě u našeho domu, vdechovala vůni trávy a vyhřívala se na sluníčku. Za zavřenými víčky cítila šimrání teplých paprsků. Svět byl v pořádku. Můj krásný svět.

Teď cítím jen velký strach, chřípí nosu je bolestivě roztažené, v rychlých stazích jím nasávám vůni tlejícího jehličí, která mě vždy

uklidňovala. Dýchám rychle, srdce mi buší, pálí mě v břiše, něco je tam špatně. A ta bolest na hrudi, snad se mi roztrhne!

Strach, bolest, panika a úzkost mě ženou dál. Pod nohama cítím jehličí i měkký mech, občas mi nohy podkluzují.

Než jsem se rozběhla, byla jsem na zahradě našeho domu, ležela na trávě. Pak mě ohlušila rána. Vylekaná jsem vyběhla, ani nevím kam, cítila štípnutí v břiše a hučení v hlavě. Nemohla jsem se řídit sluchem, v uších mi zvonilo, to mě vyděsilo ještě víc.

Už je tma. Přebíhám lesní horizont a padnu do díry po vyvráceném stromu. Točí se mi hlava, vidím rozmazaně, už nemůžu. Tady si musím odpočinout. Usínám nebo upadám do mdlob, přes oči přejede mlžný závoj a zdá se mi o Tomovi.

Ležím k němu přitulená v teplé posteli, hladí mě na hlavě a říká něžná slova. Miluji svůj domov a miluji Toma, je středobodem mého vesmíru. Každý večer spolu koukáme na televizi, každou noc vedle něj spím. Miluju jeho vůni.

Tomovi je patnáct let, světlovlasý štíhlý chlapec s úžasnými rodiči, skvělou povahou a spoustou kamarádů. Maminku už přerostl. Chodí na gymnázium a hraje softball.

Bydlíme na okraji Prahy, v řadovém domečku. Tom je můj nejlepší přítel, vzhlížím k němu. Ráda mu dělám společnost při sportu i lenošení.

Dům má dvě patra a velkou zahradu. V horním patře mají rodiče ložnici s koupelnou a spodek okupují já s Tomem. Je tam veliká prostorná kuchyně spojená s obývací částí a Tomova ložnice.